

עפ"א 57332/07/17 - משה כהן נגד עיריית רמת גן, משרד עו"ד נסים רינקוב סנדרוביץ

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 57332-07-17 כהן נ' עיריית רמת גן ואח'

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המערער	משה כהן
נגד	
המשיבים	1. עיריית רמת גן 2. משרד עו"ד נסים רינקוב סנדרוביץ (פורמלי)

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן (כב' השופט מ. בן חיים) מיום 10/7/17 לפיה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט על הודעת תשלום קנס מיום 10/5/1998.

הרקע

על פי המסמכים שהוגשו לבית משפט קמא, ביום 10/5/98, נרשמה הודעת קנס לרכבו של המערער. הודעת תשלום הקנס על שמו של המערער נמסרה למשלוח בדואר ביום 17/11/98. המשיבה צירפה אישור של רשות הדואר על כך. הודעת תשלום הקנס נשלחה אל המערער לרחוב עזרא 4 אשדוד 77402, על פי כתובת בעל הרכב במשרד הרישוי וכפי שהתקבלה ממשרד הרישוי. הודעת תשלום הקנס הפכה חלוטה בהתאם לחוק ביום 23/2/1999.

ממועד זה ואילך פועלת המשיבה בהתאם לתצהירה לגביית החוב הן באמצעות משלוח מכתבי דרישה והתראה והן באמצעות משלוח עיקולים.

המערער הודה במכתביו למשיבים כי כבר בשנת 2001 נודע לו מהמשיבה על החוב ובשנת 2007 הובהר לו כי טענותיו לעניין תשלום הקנס נדחו והמשיבה תמשיך בהליכי גבייה כנגדו, למרות זאת לא פנה לבית משפט לעניינים מקומיים בבקשה כלשהי.

יוער כי המערער פנה לערכאות אחרות ובקשותיו נמחקו ונדחו בהעדר סמכות עניינית של הערכאות דנן.

עמוד 1

רק ביום 19/6/17 הגיש המערער בקשה להארכת מועד להישפט לבית משפט קמא. בית משפט קמא דחה את בקשת המערער "**להאריך את המועד להישפט**" שכן לא שוכנע כי "**התקיימה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המערער לדין במשפטו**". עוד קבע בית משפט קמא כי המערער, כמפורט בתצהירו, היה מודע לעובדה שנרשמה לחובתו עבירת חנייה לפחות מיום 12/6/01, אך נמנע מלנקוט בהליכים על מנת לבטל את גזר הדין שניתן בהעדרו. גם ממכתבו של המערער מיום 30/10/07 ניתן ללמוד כי לדבריו, פסק הדין הומצא לו סמוך למועד זה, למרות זאת לא פעל המערער לביטולו לפי הוראות סעיף 130(ח) לחסד"פ. בית משפט קמא אף קבע כי טענתו של המערער לפיה המשיבה שלחה את הודעת תשלום הקנס לכתובת שגויה, "**תלויה על בלימה**". המערער לא צירף לתצהירו את הרישומים ממשרד הרישוי המעידים על כתובותיו.

להלן בתמצית טיעוני המערער

1. ביום 7/3/17 פעלה המשיבה לראשונה בהליכי גבייה הדו"ח נשוא הדין. באותו יום הגיש המערער תביעה קטנה שנדחתה על ידי בית המשפט מחמת חוסר סמכות עניינית. ביום 1/6/17 הגיש המערער עתירה מנהלית נגד המשיבה שנמחקה אף היא לאחר שנקבע כי הסמכות נתונה לבית משפט לעניינים מקומיים.
2. מהמסמכים שהוגשו עולה חשד "**לפברוק התדפיס**" בנוגע לרישומי משרד הרישוי. התכתובת בין המערער למשיבה ב-12/6/01 נעשתה לאחר שהעבירה התיישנה.
3. שגה בית משפט קמא כאשר לא ייחס חשיבות להתנהלות המשיבה שהביאה את המערער לידי תובנה כי המשיבה ביטלה את הדו"ח ועל כן לא הגיש המערער בקשה להארכת מועד להישפט.
4. שגה בית משפט קמא כאשר התעלם מדרישות המערער מהמשיבה להמציא לו סימוכין למשלוח דואר רשום חוקי של הודעת תשלום קנס חדשה למען הנכון של המערער.
5. שגה בית משפט קמא שעה שהתעלם מטענת המערער בנוגע לחסרון של תעודות עובד ציבור על מנת להוכיח את ההמצאות כדין.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

יוער כי בהתחשב בעובדות שפורטו לעיל, ובהלכה הפסוקה, טיעוניו של המערער מקוממים. המערער אף הכפיש בלשון בוטה את ב"כ המשיבים ואת בית המשפט כמפורט בעמ' 1 לפרוטוקול ש' 27-28, עמ' 2 ש' 1-3, ש' 9 ועמ' 4 ש' 8-10.

אין חולק כי גם לאור דברי המערער במכתביו, הוא יודע על הדו"ח נשוא החוב משנת 2001 (ראה מכתביו של המערער מיום 12/6/01 ומיום 30/10/07). המערער ניהל התכתבויות עם המשיבה הן בשנת 2001 והן משנת 2007 ואילך, ולמרות זאת לא טרח המערער, עורך דין במקצועו, לפנות לבית המשפט לעניינים מקומיים, שהוא בית המשפט המוסמך לדון בבקשה להארכת מועד ובבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר. הבקשה נשוא הערעור הוגשה בשיהוי קיצוני, בלתי סביר ובלתי מובן של כ-16 שנים. המשיבה צירפה תדפיס של עשרות מכתבי התראה שונים ועיקולים שנשלחו למערער משנת 2001 ועד סוף שנת 2016. למרות ההליכים הללו, לא טרח המערער במהלך כל השנים להגיש את בקשותיו כדין.

לזכות המשיבה עומדת חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי והמערער לא הצליח לסתור חזקה זו. המסמכים שצורפו על ידי המשיבה מקימים את חזקת המסירה וזו כאמור לא נסתרה. על המערער מוטל הנטל להוכיח כי המסירה דנן בוצעה לכתובת שלא היתה כתובתו הרשומה במשרד הרישוי בתקופה הרלבנטית וזאת הוא לא עשה. דהיינו, המערער לא הוכיח כי לא קיבל את ההודעה על הדו"ח בנסיבות שאינן תלויות בו, כדרישת המחוקק. המערער בטענותיו בערעור, אשר חלקן אף לא נטענו ברחל בתך הקטנה בפני בית משפט קמא, מבקש לגלגל על המשיבה את נטל ההוכחה המוטל עליו.

אף יש ממש בטענות ב"כ המשיבים לפיה לבית משפט קמא אין סמכות לדון בטענות הנוגעות להתיישנות העונש או בעניין הליכי הגבייה.

ב"כ המשיבים עתרה לדחות הערעור ולפסיקת הוצאות מאחר ומדובר בערעור סרק והמערער הגיש בנוגע לדו"ח זה מספר הליכים לבתי משפט שונים אשר אינם מוסמכים כלל לדון בהם, ובזבז לריק את זמנם של ב"כ המשיבים. סבורתני כי יש ממש בבקשה זו ולו רק מהטעם שבטיעוני בעל פה הכפיש כאמור המערער הן את משרדה של ב"כ המשיבים והן את בית המשפט, האשים את ב"כ המשיבים ב"פברוק" הדו"ח וטען כי למשיב 2 יש השפעה בלתי הוגנת על שופטים וכי בימ"ש קמא שינה את החלטותיו מסיבה זו.

אשר על כן, ולאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור.

המערער ישלם למשיבים הוצאות הדיון בסך 1,000 ₪. הסכום דנן ישולם תוך 30 יום מהיום ולא - יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ח, 18 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.